

KJELL ASKILDSSEN
Egy sakkparti

Nem olyan a világ, mint régen. Manapság például tovább tart az élet. Régen túl vagyok a nyolcvanon, de ez még mindig kevés. Túl egészséges vagyok, holott nincs miért egészségesnek lennem. Az élet nem akar kiengedni a markából. Akinek nincs miért élni, annak nincs miért meghalni. Talán ez az oka.

Egyszer régen, mikor még jó volt a lábam, átmentem a fivéremhez. Akkor már több mint három éve nem látam, de ugyanott lakott, ahol utoljára találkoztunk.

– Élsz még? – kérdezte, pedig ő volt az idősebb.

Vittem magammal uzsonnát, a fivérem adott hozzá egy pohár vizet.

– Nehéz az élet – mondta –, kibírhatatlan.

Én ettem, és nem válaszoltam. Nem beszélgetni jöttem. Elfogyasztottam az uzsonnát és megittam a vizet. A fivérem ült, és a fejem fölé bámult egy pontra. Ha felállnék, és ő nem mozdítaná el a tekintetét, akkor éppen szembe nézne velem. De a fivérem elmozdítaná. Nem szeretett mellettem lenni. Pontosabban, nem szerette magát, ha mellettem volt. Azt hiszem, a lelkiismerete bántotta, legalábbis nem hagyta nyugton. Megírt vagy húsz vastag regényt, én meg csak egy párat, azok is vékonyak. A fivérem jó írónak számít, bár szeret trágárkodni. Sokat ír szerelemről, leginkább a testi részéről, ki tudja, honnan szedi.

Tovább bámult a fejem fölé, gondolta, megteheti, húsz regénnyel a hájas háta mögött. Legszívesebben otthagytam volna és dolgavégezetlenül indultam volna haza, de ostobaság lett volna, ha már ennyit gyalogoltam, ezért megkérdeztem, akar-e sakkozni.

– Sokáig tart – mondta –, nem sok időm van már hátra. Hamarabb is jöhettél volna.

Akkor kellett volna felállni és elmenni, ezt érdemelte volna, de tapintatból nem tettem. Ha úgy vesszük, gyenge ember vagyok.

– Nem tart tovább egy óránál – mondtam.

– A sakkparti nem tart tovább – felelte –, de amíg utána megnyugszom, amíg elmúlik a bosszúság, ha veszítenék.

A szívem, tudod, nem a régi. Ha jól tudom, a tied sem.

Nem válaszoltam, mert nem kívántam a fivéremmel tárgyalni a szívemről. Visszavágtam:

– Szóval félsz a haláltól. Hát igen.

– Szó sincs róla. Csak még nem fejeztem be az életművem.

A fivérem dagályos szavaitól hányinger kerülgetett. A botom előttem volt a földön, most lehajoltam érte, pontot akartam tenni dicsekvése végére.

– Ha meghalunk, nem kell többé ellentmondani saját magunknak – mondtam, de nem értette meg a célzást, ami nem lepett meg. Ahhoz azonban túl gögös volt, hogy rákérdessen.

– Nem akartalak megbántani – mondta.

– Megbántani? – feleltem élesen, jogos felindultsággal –, nekem teljesen mindegy az a pár oldal, amit megírtam, és az is, amit nem írtam meg.

Felálltam és tartottam neki egy kis hegyibeszédet:

– A világ a nap minden órájában ezer és ezer hóbor-tos bolondtól szabadul meg. Gondoltál már arra, mennyi elmentett ökörség semmisül meg egy nap alatt? Az agyban tárolt ökörségek azonnal semmivé válnak, amint az agy megszűnik működni. De mégis bőven marad belőlük, mert valaki leírja őket egy könyvbe. És így mentődik át

a baromság, amíg regényeket fog olvasni az emberiség, addig tovább él a sok baromság, mert benne van könyvekben.

Azután, bevallom, kissé ködösen, hozzátettem:

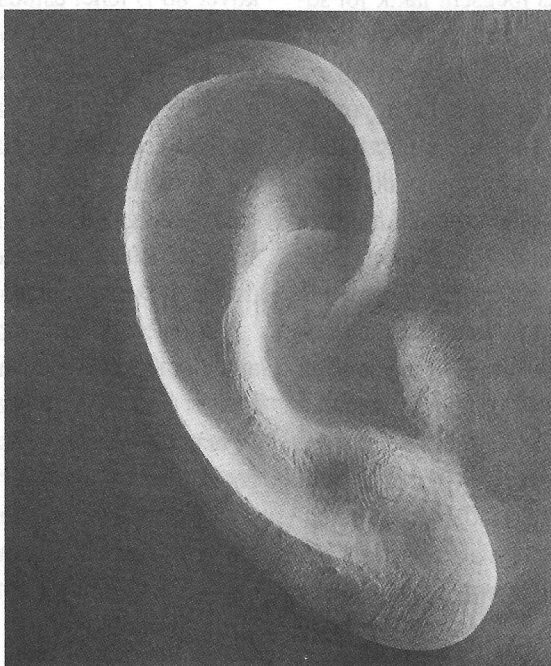
– Ezért jöttem sakkozni.

A fivérem egy darabig hallgatott, és mikor indulni készültem, így szólt:

– Sok szó semmiért. De igyekszem felhasználni, amit mondtál, beleírom a könyvembe, majd valami fa-fejű szájába adom.

Ilyen volt a fivérem. Egyébként még aznap meghalt, valószínűleg én beszéltem vele utoljára. Szó nélkül hagytam ott, ez bezzeg nem tetszett neki. Azt szerette volna, ha övé az utolsó szó, ami meg is történt, de ő többet akart mondani. Emlékszem, mikor a fivérem felbőszült, eszembe jutott egy kínai írásjel, amely a közösülés közben, kimerültségtől bekövetkezett halált fejezi ki.

Végül is testvérek voltunk.

FRODE GRYTEN
A Burundi Hercegnő

Burundi Hercegnője olyan terebélyes volt, hogy nem lehetett körülérni a derekát. Mindent fölfalt, ami a keze ügyébe került, minden ételt és minden nyalánságot. Ez pedig nem volt kevés, mivel a Hercegnő az oddai Hamburger Heaven ételbárban dolgozott. Többek szerint a Hercegnő féktelen étvágya okozta, hogy teste nem a függőleges, hanem inkább a vízszintes dimenzióban bontakozott ki.

Nevét tulajdonképpen a panelban lakó szomszéd díszhalairól kapta. A Burundi Hercegnőnek nevezett díszhal ugyanis mindent felfal, és mégsem lakik jól soha semmitől. Ilyenek ezek a halak, úszkálnak egy akváriumban, és fogalmuk sincs, mi történik a nagyvilágban, fogalmuk sincs róla, mikor kell az evést abbahagyni.

A díszhalak mindenesetre nyomban elpusztultak, amint az egyik gyerek hozzájutva a haltápos dobozhoz, annak egész tartalmát az akváriumba szórta. Amikor a szülők délután hazatértek a munkából, a döglött halak hassal felfelé fordulva lebegtek a víz tetején, agyonették magukat, de nem tudták, nem értették az egészséget, éhesek voltak mindaddig, míg szét nem vetette őket a haleledel.

A környékeliek azon élcelődtek, hogy egy napon a Burundi Hercegnőt is így találják majd az ételbárban, felfelé fordult hassal, hamburgerek, virslik és sült krumplik tengerében. Akik ismerték, tudták, nem beteg, csak folyton eszik, az evésben keresi a vigaszt, és különben nagyon boldogtalan. Sohasem tudja, éhes-e vagy szomorú, jóllakott vagy álmos, azért eszik-e, hogy érezze, életben van. Azt is beszéltek, hogy kár érte, mert a Burundi Hercegnő egykor igen csinos leányzó volt.

Remek ez a lány, mondták, csak a kövérsége eltakarja. Minden létező fogyókúrát kipróbált – diétázott, tornázott, akupunktúrára járt, gabonacsírát evett, fogyasztó keverékeket ivott, végigcsinálta a Cambridge-kúrát. Néha temérdek gyötrelém árán sikerült leadnia hetnyolc kilót, amitől igen elégedetté vált, és jutalmul megengedett magának néhány finom falatot, így aztán a leadott kilókat gyorsan visszazedte.

Novemberben egy női magazin háromoldalas interjúban mutatta be a Burundi Hercegnőt. Ez úgy történt, hogy a lány levelet írt a hetilap szerkesztőségének, mellékelte magáról egy fényképet és megadta a telefonszámát, kérve, hogy vegyék be a *Megújulás* című rovatukba. Az interjú címe *Mai Britt (29) – Big is beautiful* lett. Az első oldalon kisméretű képet közöltek róla, amely öltöztetés, frizura és sminkelés előtt készült. Ezen a képen karját leengedve állt, és olyan elkeseredett képet vá-

gott, mintha a világ minden gondja az ő vállát nyomná és a problémákat még ebéd előtt meg kellene oldania.

A másik kép már egy megújult, élettől duzzadó, sokszínű fiatalos nőt mutatott. Az oddai boltosok utánarendték a lapot, mert mindenki látni és olvasni akarta a Burundi Hercegnő történetét. Az élet maga a bőség, írta a lap. Az élet ajándékait el kell fogadni. Mai Britt szép, dús idomú nő, akin a kilók harmonikusan vannak elosztva.

Az interjúban a Burundi Hercegnő elmondta, hogy kövérségét fálnak érzi, amely elválasztja őt az emberektől. Előfordult, napokig ki sem mozdult a lakásából, mert tudta, hogy róla beszélnek. Belenézett a tükörbe és nem ismert magára. A Hercegnő azért vetette magát alá a szakszerű szépítésnek, mert meg akarta mutatni, hogy kövér nő is lehet csinos.

A város lakói úgy vélték, hogy a Hercegnő a magazinoldalakon valóban remekül néz ki, mint ahogy az az egyik képfeliraton olvasható is volt. Oslóban derekas munkát végeztek. Olyan ingeket, kabátokat, kosztümöket és ruhákat adtak a Hercegnőre, amelyek jól álltak neki. Megigazították a haját, az új szemhéjfesték hangsúlyossá tette a tekintetét, és a jól választott rúzs kimondottan szexissé varázsolta az ajkát.

Az emberek kissé mosolyogtak a Burundi Hercegnőn, amikor meglátták a lapban, de mindenkinek imponált, hogy ki mert állni. Amikor hazajött, nem pocskondiázták és többé nem nézték bohócnak, aki minden este kiáll a Hamburger Heaven színpadára, hogy nevetségessé tegye magát.

A Burundi Hercegnőre új tavasz köszöntött. Új ruhákat vett magának, olyanokat, amelyek az öltözködési tanácsadók szerint jól álltak neki, szabad estéin pedig eljárt a sörözőbe.

Egy este a Burundi Hercegnő találkozott Adam Bodorral, aki Boszniából menekült Norvégiába, és aki nemrég megvette a Páva Kávézót, és azt tervezte, hogy felújítja és üzembe helyezi. Adam Bodornak egy szempillantás alatt megtetszett a Hercegnő.

Könnyű neki, mondták az emberek, hiszen már a megújult Hercegnőt látja. Bodor nem tudta, hogy nézett ki az oslói szépművész utazás előtt. Nem látta, hogy voltképpen mennyire kövér.

Egy este beszédbe elegyedtek a sörözőben, és Adam Bodor meghívta a Hercegnőt abba a kávézóba, amelyet éppen berendezni készült. A Hercegnő csak hetek múlva, miután Bodor többször felhívta telefonon, merészkedett el a találkára. Aznap este aztán sokáig beszélgettek, miközben Bodor a konyhában vacsorát készített, egy boszniai specialitást.

Adam Bodor már elég jól tudott norvégul, így minderről tudtak beszélni. Tréfálkoztak, de aztán komoly

dolgok is szóba kerültek. Végül a Burundi Hercegnő beleszeretett Bodorba. Végre találkozott egy férfival, akiben száz százalékig megbízhatott. Ezt azonban még magának sem merete bevallani. Nem lehetett benne biztos, hogy Bodor igazán szerelmes belé. Lehet, hogy csupán a letelepedési engedély miatt van szüksége a viszonyra. Lehet, hogy otthon Boszniában felesége és családja van, ki tudja, mondogatták az emberek.

A Burundi Hercegnő ismerősei szerint Adam Bodor leginkább az újjávarázsolt Hercegnőbe volt szerelmes. A külsejét szerette, amelyet kitanult oslói stílus-designerek alakítottak ki, és nem őt magát. A Hercegnő szakított Bodorral, még mielőtt valamire sor kerülhetett volna közöttük.

Újból a régi ruháit viselte, vizsgálatul pedig evett, és magára is szedett jó néhány kilót. Bezárkózott, nem járt el sehova, ismét az a lány volt, akit az emberek a női hetilapban való megjelenés előtt ismertek. Visszatért az akváriumába, mondták a város lakói. Adam Bodor pedig semmit sem értett az egészből.

Többször is felkereste a Hercegnőt a Hamburger Heavenben, próbált vele beszélni, de ő nem akart beszélni, és azt mondta, dolgoznia kell. Adam Bodor udvarias ember volt, nem akart jelenetet rendezni, ezért csak el-sompolygott mint egy kutya, akit megbánt a gazdája.

Hosszú szerelmes leveleket írt és romantikus üzeneteket hagyott a Hercegnő üzenetrögzítőjén és apró csomagokat küldözgetett neki. Semmi sem segített. A Hercegnő levegőnek nézte. Szóba sem állt vele, amikor Bodor a Hamburger Heaven vagy a Betonblokk előtt várta.

Ám minél jobban kerülte a Hercegnő, Bodor annál szerelmesebb lett. Egyszer virággal hintette teli a Betonblokk bejárati lépcsőjét. Kirakott egy rózsaszínűt, amely a Hercegnő ajtajától Bodor autójáig vezetett. Amikor a Hercegnő kilépett az ajtón, napszemüvege mögül megpillantotta a rózsaszínűt. Homlokára tolta napszemüvegét, és észrevette az autóban várakozó Adamot.

Burundi Hercegnő elérzékenyült. Mosolyogva Adamhoz lépett és felhívta őt a lakására. Kávét készített, süteményt vett elő, feltett egy lemezt. Bodor megkérdezte, miért kerüli őt, és miért nem akar együtt lenni vele.

– Van valakid? – kérdezte.

– Te ezt nem érted – felelte a Hercegnő.

– Szeretlek – mondta Bodor. – Ezt az egyet értem, más pedig úgysem érdekel.

A Hercegnő nem válaszolt, csak az asztal lapját nézte.

Bodor nem tudta, mit mondjon vagy mit csináljon.

– Szeretsz? – kérdezte.

A Hercegnő nem válaszolt, csak az asztal lapját nézte.

– Hát akkor köszönöm a vendéglátást. Nagyon kellemes volt – szólta Bodor, de nem mozdult. Nevetni kezdtek.

A lemezjátszó új dallamot játszott.

– Jaj de szép! – ujjongott fel a Hercegnő.

– Szabad?

Táncolni kezdtek. Bodor érezte a Hercegnő puha testét. Egymáshoz simulva siklottak a parketten.

Egyszer csak a Hercegnő megállt. Fejét Bodor mellére hajtotta és csendesen elsírta magát. A férfi megsimogatta a fejét, kilazította a hajgumit, és kibontotta a lány haját. A Hercegnő kigombolta a blúzát, de nem nézett a férfira.

Bodor mereven bámulta a lány hófehér, vaskos testét és két puha mellét, mely úgy ömlött el rajta, mint két bárányszőr. A Hercegnő felnézett rá.

– Szép vagyok?

Bodor bólintott.

– Nagyon szép.

– Hazudsz! – kiáltotta a Hercegnő. – Szép vagyok?

– A legszebb, akit valaha láttam – mondta Bodor.

A Hercegnő rátámadt.

– Kövér vagyok, igaz? – kérdezte.

– Gyönyörű vagy! – válaszolt Bodor.

– NEM! CSÚF VAGYOK!

Ekkor a Hercegnő ököllel ütni kezdte a férfit.

– MONDD KI! MONDD, HOGY CSÚNYA VAGYOK! MONDD KI! MONDD KI!

Bodor megpróbálta lefogni, de a lány tovább ütötte.

– MONDD KI! MONDD, HOGY CSÚNYA VAGYOK.

– Gyönyörű vagy! – mondta a férfi.

Végül a Hercegnő abbahagyta, és ismét Bodor mellére hajtotta a fejét.

– Csúnya... csúnya... vagyok ... – suttogta.

Adam Bodor megsimogatta a haját. Bevezette a hálószobába, óvatosan lefektette és ráterített egy takarót.

– Most menj! – mondta a Burundi Hercegnő.

– Szeretlek – mondta Bodor. Bebizonyítom, hogy szeretlek.

– Menj! – mondta a lány.

Furcsa pár. Mindenki így vélekedett róluk. A testes Burundi Hercegnő és a vézna Adam Bodor. Stan és Pan.

De a Hercegnőnek még mindig nem kellett a férfi, kerülte, elutasította és letette a telefont, valahányszor meghallotta a hangját. Nem tudta biztosan, szereti-e őt Bodor, hogy eléggé szereti-e. Ilyen külsővel ... ehhez valóban nagyon erősen kellene szeretnie, ha egyáltalán szó lehet ilyesmiről.

Adam Bodor, ez a vékonydongájú kis ember, nem tudta, hogy tegyen bizonyosságot szerelméről. Levelet írt, virágot küldött, de ezzel aztán el is apadtak az ötletei, amelyek megnyithatták volna előtte a női szív kapuját.

Egy őszi napon új ötlete támadt. Eszébe jutott valami, és azonnal tudta, mit kell tennie. Enni kezdett. Mértéktelelenül. Nem azért, mert éhes volt. Evett, mint egy eszelős.

Evett megállás nélkül. Pukkadásig. Tömte magát, legyűrte az ételt a torkán, akkor is, ha már rég nem kívánta.

Eleinte dekadens iróniával szemlélte a helyzetet, ami Elvis Presley utolsó napjaira emlékeztette. Fagyalaltot, csokoládét, sült krumplit és mindent megevett, ami csak elé került. Sportot üzött az evésből, rekordokat döntött. Amíg a kávézó felújításával foglalkozott, hatalmas tál ételeket készített magának. Az élelmiszereket a kalória-tartalmuk szerint válogatta össze, sűrű szószokat kevert.

Az első hetek kemény munkával teltek. Reggel korán kelt, hogy elfogyassa a bőséges reggelit, virslit és szalonnát evett fehérkenyérrel. Aztán ledőlt pihenni, utána elkészítette a bőséges ebédet, aztán ismét lepihent, mielőtt nekifogott volna az ötfogásos vacsorának.

Minden nap hatalmasat lakomázott. Mindene fáj, gyakran kellett lefeküdni, állandó hányingere volt, rosszul éreztette, heves szívdobogás gyötörte, és hőhullámok törtek rá. A kávézó alkalmazottain kívül azonban nem tudta senki, mit művel. Olyan jókedvű volt, mint mindig, mindenre volt egy frappáns mondata.

Egy idő után beszélni kezdték, hogy Bodornak sikerült elhíznia, pedig régen vékony volt, mint a nádszál. Újév után mindenki kénytelen volt észrevenni Bodor kövérségét. Folyton fagyalaltot nyalt és édességet szopogatott.

Lihegett, alig kapott levegőt. A lépcsőmászás a végletekig kimerítette. Nem látta a cipője orrát, és nem is tudott lehajolni, hogy megnézze. A lába bedagadt. Az Új Páva kávézó ünnepélyes megnyitóján mindenki láthatta, milyen terebélyes hasa kerekedett. Ott állt a pult mögött büszkén, kövéren. Híre ment Bodor lakomáinak, és az emberek megértették, hogy Bodor szántszándékkal hízott meg.

Gyökeresen megváltoztatta életvitelét, rossz irányba kanyarodott. Úgy zabált, mint Robert De Niro a híres Raging Bull forgatása alatt, példaképe a visszavonult Jake La Motta boxoló lett. Bizonyos értelemben ő is vad bika volt, aki felhizlalta magát, hogy más ember legyen, hogy bizonyítson a Burundi Hercegnőnek.

Az emberek szerint ez volt a legfurcsább és legszebb szerelmi vallomás, amivel valaha is találkoztak. A Burundi Hercegnő szerelméért Adam Bodor saját testét pusztította. Szívinfarktus fenyegette, a Hercegnő iránti szerelme azonban annyira elvakította, hogy ennek ellenére tovább hízott.

A Hercegnő nem vette észre, hogy Adam Bodor elhízott. Hónapok óta nem találkoztak, csupán hallomásból tudott a bosnyák lakomáiról. A Hercegnő egyik este záróra után beállított a kávézóba, hogy beszéljen Bodorral.

Miközben Adam Bodor meghízott, a Burundi Hercegnő először életében lefogyott. Talált egy fogyókúrát, amelyet azelőtt sose próbált, és amely hatásosabb volt

minden korábinál. A kúrát szerelmi bánatnak hívták. Hercegnő szerencsétlen kapcsolata Adam Bodorral szinte minden fölösleges kilót leolvasztott róla.

Amikor az új, karcsú Burundi Hercegnő megjelent a kávézóban, a dagadt Adam Bodor alsógatyában ült egy asztalnál és vacsorázott. Nyaka alá fehér szalvétát tűrt, melyre szája széléről szalonnaszőr csöpögött.

– Ne csináld ezt tovább! – mondta a Burundi Hercegnő Bodornak. – Nincs rá szükség, Adam.

– Nincs rá szükség? Nincs?

Hercegnő megrázta a fejét.

Bodor tovább evett, most már gyorsan kapkodta be a falatokat. Tömte magába az ételt, mint egy örült, rágott, nyelt, falt és csámcsogott, mint egy megvadult bika, mint egy eszelős Robert De Niro.

– Elég volt, Adam! – kiáltott a Burundi Hercegnő. Hagyd abba!

De Bodor nem hagyta abba, és a lány tehetetlenül arca elé emelte a kezét. Nem akarta ilyennek, egy zabáló örültnek látni.

– Tudod, mit csinállok? – mondta teli szájjal Bodor. – Tudod te egyáltalán, mivel foglalkozom én itt?

Bodor felemelte a villáját, és akár egy törrel, a lány felé döfött.

– Ugyanazt csinálom, mint te. Bezárkózom. Az étel elszakít a külvilágtól.

A Burundi Hercegnő sírni kezdett. Leült az asztalhoz, az egész teste rázkódott. Bodor nem hagyta abba a vacsorát, folytatta csámcsogó, habzsoló zabálását.

Végül a Hercegnő felállt és kiszaladt a sűrű őszi felhőből szállingózó hóesésbe.

Az emberek azt gondolták, hogy a nagy étvágyú Adam Bodornak nincs ki minden kereke. Benne van egész Bosznia, benne az egész háború. Ilyenek voltak a jugoszláv menekültek mind, csak egy törvény volt érvényes számukra, mégpedig az, hogy nincs törvény. A balkáni örület senki nem képes elfelejteni. És a Burundi Hercegnő elutasítása kibuggyantotta belőle minden keservét.

Ő is annak a szorongásnak esett áldozatul, amit a Burundi Hercegnő élt meg: ha kövér vagy, ne számíts rokonszenvre. A vaknak például mindig segít valaki, a kövéreknek azonban nem jár segítség.

Odda város lakói mégis rokonszenvet éreztek Bodor iránt, és aggódva figyelték a férfi beteges súlygyarapodását. Egy ismerőse azt mondta, alig ismerte meg a hájas bosnyákot. Bodor teste szétfolyt, jókedve elapadt. Nem az volt, aki régen, hiába nőtt a duplájára, árnyéka maradt csak önmagának. A munkatársainak azt mondta: eltűntem, a cipőm kopogására sem ismerek rá, mintha idegen ember járna benne.

Egy márciusi napon Odda város lakói megrendülve fogadták a hírt, hogy Adam Bodort mentőhelikopterrel szállították Bergenbe. Kapkodva szedte a levegőt, magas volt a vérnyomása, és rendszertelenül vert a szíve. Az orvosok szerint Bodor állapota súlyos volt, de stabil. Néhány hétig a Haukeland kórházban ápolták, és egy idő után magához tért. A Burundi Hercegnő virágot küldött és levelet írt Bodornak a kórházba. Azt írta, hogy mindenképpen látogassa őt meg, ha meggyógyul. Ígérje meg, hogy megteszi.

A nyár végén a férfi ismét jó formában volt. Ismét a vékony Bodor lett, mint azelőtt. Kicsit legyengült, lassabban járt, és nem nevetett annyit, mint régen, de ismét önmaga lett.

A Burundi Hercegnő felhívta telefonon. Azt mondta, örül, hogy felgyógyult, és meghívta egy szendvicse. Bodor köszönte a meghívást, de nem ígérte biztosra, hogy el tud menni.

Egy este a Betonblokk felé vette útját. Megállt a ház előtt, és figyelni kezdte az ablakokat. Látta, amint a Burundi Hercegnő átmegy a nappaliból a hálószobába. Egy emelettel feljebb egy nő integetett kifelé. Egy motoros fiú teli gázzal behajtott a kapun. Bodor elmosolyodott.

Másnap Bodor felhívta a Hercegnőt és közölte vele, hogy elmegy hozzá.

A Betonblokk lépcsőjét azon az őszi estén a Hercegnő rózsával hintette be. Piros rózsaut vezetett a járdától a lakás ajtajáig.

– Rózsa – mosolygott Adam Bodor a küszöbön állva –, imádom a rózsát.

– Tudom – mondta a Hercegnő.

Leültek az asztalhoz és hallgattak.

Vacsora közben szenvedélyesen taglalták az időjárás viszonyokat.

– Szerinted leadtam? – kérdezte később a férfi.

Nevettek.

– Nem vagyok erős típus – mondta Bodor.

– Én meg éppen az vagyok – mondta a lány.

A férfi megfogta a lány kezét.

– Gondolkodtam, míg beteg voltam – mondta Adam. Azt gondoltam ki, hogy nem a súly számít. Érted? Nem a súlytól függ, hogy milyen valaki.

Ekkor a Burundi Hercegnő sírva fakadt. Adam Bodor hozzálépett és átölelte.

– Ha vékonyabb lennél – mondta a férfi –, azt hiszed, jobban szeretnék?

A Hercegnő sírva ölelte magához. Bodor a Hercegnő mögé került és lassan ringatni kezdte.

– Nem akarom, hogy más legyél! – mondta.

A Hercegnő megfordult, Adam megcsókolta.

– Táncolni akarok! – mondta a férfi, és zenét keresett a rádióban.

Egymáshoz simulva táncoltak. A férfi ismét érezte az elomló puha testet. Becsukta a szemét és hagyta, hogy a lány körbevezesse a szobán.

A Burundi Hercegnő hirtelen megállt. Fejét Bodor mellére hajtotta és nem mozdult. A férfi kibontotta a haját. A lány egy lépést tett hátra és kigombolta a blúzát. Bodor nézte a testét, a meztelen vállát és a mellét, mely olyan volt, mint két telihold.

– Szép vagyok? – kérdezte a lány.

– Duci vagy! – mondta a férfi.

A lány mosolygott.

– Szép vagyok? – kérdezte a lány.

– Duci vagy! – mondta a férfi. – Olyan vagy, mint ez a Betonblokk.

A lány nevetett.

– Te jó Isten, milyen jó dagi vagy! – mondta a férfi és elindult a lány után.

A lány vihogva menekült.

– Te kugligolyó! – mondta a férfi. – Te luftballon! Elkaplak, és megkötöm a zsinórodát.

A lány visongva futott.

– Olyan kövér vagy, hogy egy nap is eltelik, míg körbekerüllek.

Menekülés közben a Hercegnő Adam felé fordult.

– Olyan vagy, mint egy buldózer! – kiáltott a férfi.

– Te meg egy kis nyiszlett pók! – mondta a lány.

Ádám elkapta a Hercegnő karját, de ő csak szaladt tovább az asztal körül, maga után vonszolva a férfit. A férfi hirtelen lefogta, megcsókolta, aztán elengedte.

Így szaladgáltak az asztal körül, míg minden ruhadarab le nem hullott róluk.

– Sohasem lehetek a kedvesed! – mondta a férfi. – Ez világos, ugye?

– Hogyhogy? – kérdezte a lány.

– Mert nem férnek be az ágyadba – mondta a férfi.

– Na, majd meglátjuk! – mondta a lány –, és úgy ránotta le Adamról az inget, hogy a gombok szanaszét repültek.

– Nem kell ide ágy! – mondta a férfi, és a konyhaasztalra döntötte a lányt.

Félretolta a tálakat és az ételt, közben levette a nadrágját.

– Na, kislembert, hogy boldogulsz? – mondta a lány, miközben a férfi megpróbált fölébe kerekedni.

– Mintha a Szabadságszoborral szeretkeznék!

A Hercegnő egy tányérral fejbekólintotta. Adam Bodor megcsókolta a Hercegnő mellét.

– Szeretlek, Mai Britt! – mondta.

– Egyél meg! – sikoltott boldogan a lány, mikor a férfi beléhatolt.